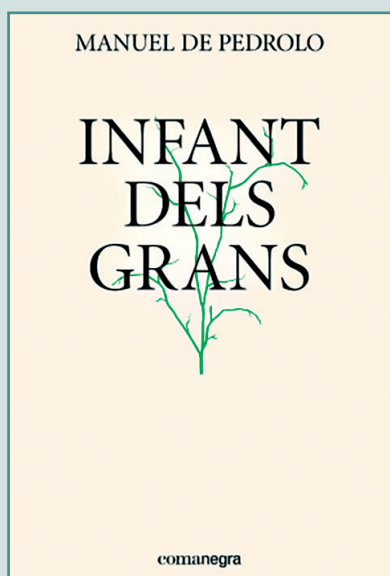

Un llibre especial

Pere Martí i Bertran

MANUEL DE PEDROLO

Infant dels grans

Ed. Comanegra
 Barcelona 2018
 149 pp.
 Pròleg d'Anna M.
 Moreno-Bedmar

La publicació d'un inèdit de Manuel de Pedrolo (l'Aranyó, 1918 - Barcelona, 1990) potser no seria notícia destacada en un autor tan prolífic si no fos per com és d'especial el títol que aquest 2018 n'ha editat l'editorial Comanegra. Es tracta, com explica el pròleg i la «Nota a l'edició», d'un text que Pedrolo va regalar a la seva filla Adelais, quan tenia quinze o setze anys, «perquè en fes el que cregués convenient» (p. 12). La filla el va llegir en diversos moments de la seva vida i va decidir fer-lo públic arran d'algun esdeveniment important relacionat amb la vida i l'obra del seu pare.

Enguany, que commemorem el centenari del seu naixement, li ha semblat que era un bon moment. I ens n'hem d'alegrar, perquè si no hagués estat així ens hauríem perdut un Pedrolo d'allò més original, d'allò més tendre, d'allò més literari. Es tracta d'uns apunts sobre els descobriments i els avenços que l'infant fa l'estiu de 1952, quan ja té vuit mesos fets i són de vacances a Tàrraga. Hi trobarem, doncs, les mostres d'alegria o de sorpresa de la nena davant de fets tan quotidians com l'afaitada del pare, el soroll de la màquina d'escriure, del timbre de la porta d'entrada al pis... Però també les dels grans quan fa les primeres passes, maldestres i sense deixar-se anar, quan li descobriren la primera dent, quan escolta bocabadada les cançons de falda o els poemes que li reciten els pares, l'avi o la tieta, etc., etc. A tota aquesta colla de fets quotidians, hi hem d'afegir algun record anterior, com ara el del part, al qual el pare va assistir, un fet no gaire freqüent a l'època, i encara dos records d'infantesa dels pares, que són com parèntesis dintre el conjunt de la narració: la infantesa del pare, de vacances d'estiu a l'Aranyó, i la de la mare, literalment tancada en un pis d'un suburbi barceloní.

Tot, escrit en una llengua molt rica i precisa, tirant a culta; tot, escrit amb una gran tendresa i amb una clara voluntat literària i poètica, la qual cosa fa que una bona colla de fragments siguin veritables poemes en prosa.

El punt de vista també és un encert, perquè, si bé és el de l'adult, concretament el del pare, que queda clar que és escriptor, sovint agafa el de l'infant, que, naturalment, és interpretat, vist amb ulls d'un infant de mesos. Per això hi abunden els «diríeu que» o els «semblaria que», que no és altra cosa que la interpretació dels sons, dels gestos, de les mirades de la nena que es meravella davant de tot, que esclata en crits d'alegria per qualsevol cosa, que és feliç perquè viu l'instant i té tota la innocència del món. Us convido a llegir-lo, perquè hi descobrireu la joia de viure d'uns pares novells, al costat de petits tresors d'una llengua i d'una cultura que anem perdent a marxes forçades. |